

KRATKOČASNIK

glasilo Osnovne šole Primoža Trubarja Laško
šolsko leto 2015/16, 30. november 2015, številka 9, letnik IV

Noč branja: Nadvse pestro in zabavno

Neža Maurer: »Rada imam ljudi in živali«

Knjižni predlog: Ljubezen zdravi bolezen

Župan: »Če bi mi kdo rekel, da bom postal župan, mu ne bi verjel«

Dan slovenske hrane in tradicionalni slovenski zajtrk

Intervju s Henrikom Plankom: Kdor se rad igra, se rad ima

Osmošolci na naravoslovnem taboru

KRATKOČASNIK, glasilo OŠ Primoža Trubarja Laško

šolsko leto 2015/16, 30. november 2015, številka 9, letnik IV

Odgovorna urednica: Tanja Drolec

Uredništvo: Zarja Nemeč, Jakob Pirš, Eva Kodrin, Sara Sakić, Nika Jančič, Tija Verbovšek, Manca Selič, Ajda Ilijevec Vodišek, Ajda Ferme, Anja Jager, Tjaša Ravnikar, Tjaša Gradišnik, Ivana Čačič, Tilen Pasarič, Anemarie Hrastnik, Brina Klinar, Tinkara Kramer, Neža Kovač, Klara Maček, Nina Zupanc, Laura Breznikar, Nika Novak, Tjaša Gorišek, Barbara Grešak, Alja Špec

Naslovnica: Tija Valušnik

Didaktično gradivo je na voljo pod licenco
Creative Commons
Priznanje avtorstva- Nekomercialno-Deljenje
pod enakimi pogoji 2.5 Slovenija

Spletno objavo omogočila Osnovna šola Primoža Trubarja Laško

NOČ BRANJA

Nadvse pestro in zabavno

Letošnja noč branja se je začela v petek, 23. oktobra, v matični šoli Laško. Učiteljici sta se letos odločili za malce drugačen potek in dejavnosti. Ob tej očitno veliki spremembi so se prijave zelo povečale. Noči branja se je udeležilo kar 42 učencev iz matične in podružnične šole Debro.

Vsi učenci smo se nadvse veselili te noči in bili polni pričakovanj. Ko smo prišli v šolo, so seveda sledila pravila obnašanja pri določenih dejavnostih in navodila o poteku prihajajočega večera. Prva dejavnost nas je vse zelo presenetila. V Laško so se nam prišli predstaviti psi s svojimi lastniki. Izvajali so razne akrobacije, prilagojene njihovi velikosti, pasmi in zgradbi telesa. Videli smo visoke skoke, prevale, hojo nazaj in naprej v osmici ... Skupaj s psom smo celo igrali nogomet! Spoznali smo veliko pasem in izvedeli, da tudi psi radi ližejo sladoled in jedo pico. Ob koncu predstavitve je sledil najboljši del – božanje in ujčkanje psov. V naročju smo držali majhne in zmrzljive, božali velike, dolgodelake in mehke pse ter se po igrišču lovili z malo bolj živahnimi. Skratka čas je kar prehitro minil in morali smo se posloviti od prikupnih psov, ki bi jih najraje vzeli kar s seboj domov.

Sledila sta namestitvev v učilnicah in umikanje šolskih klopi. Po šoli je hrumelo in vreščalo ob premikanju miz. A ob pogovoru je vse hitro minilo in iz nakopičenih miz so na hodniku nastale visoke in trdne »stavbe«. ☺ Po tej »dejavnosti« smo se odpravili v jedilnico, najljubši prostor učencev v šoli. Imeli smo okusno večerjo – špagete po bolonjsko in zeleno solato. Špagetov je hitro zmanjkalo in s polnimi trebuhmi smo se odpravili nazaj v učilnice, kjer smo se spočili in počakali do pol devete ure. Takrat smo se skozi mirno in speče Laško odpravili v knjižnico.

Letos so nas knjižničarke presenetile z vrsto različnih in zabavnih dejavnosti. Pri prvi dejavnosti smo morali določiti naslov knjige glede na prebrani odlomek. Seveda smo si lahko pomagali s knjigami, ki so bile razstavljene na mizi, in po opisih na zadnjih platnicah sklepali o naslovih. Razdelili smo se v dve skupini – Rožice in Kraljice. Čutiti je bilo kanček tekmovalnosti, a v ospredju je bila kljub temu zabava. Igra je bila napeta in precej izenačena.

Naslednja igra je bila kar preprosta. Ena od knjižničark nam je na klavir igrala znane otroške pesmi brez besedila in navedenega naslova. Vsaki skupini je bila izmenično namenjena po ena pesem. Skupina je morala povedati naslov pesmi in jo nato še zapeti. Takrat smo morali dokazati kanček tistega majhnega otroka, ki se nahaja v vsakem posamezniku, in se »vrniti« nazaj v vrtec, kjer smo te pesmi prepevali.

Naslednja igra je bila velik izziv za skupino. Tu smo morali pokazati sodelovanje v skupini, kajti vsaka skupina je morala oblikovati kanapejčke – majhne sendviče. Knjižničarke z učiteljicama so ocenjevale skupinsko delo, čistočo delovne površine, hitrost in seveda izvirnost ter videz kanapejčkov. Vsi člani skupin smo si razdelili opravila in se lotili organiziranega dela. Tudi število je bilo določeno. Vsaka skupina je morala izdelati najmanj 25 sendvičkov. Zmagala je tista skupina, ki je bila najbližje kriterijem. V skupnem seštevku so zmagale Kraljice, za nagrado pa so dobile največji greh sveta – čokolado.

Za konec in v zahvalo knjižničarkam je lahko zapel vsak, ki si je to upal. Zabavali smo se in čas je spet prehitro minil. Ko smo se vračali v šolo, smo bili že vsi precej utrujeni, a zadovoljni z minulim dnevom. V šoli smo se pripravili za spanje in v zadnjih minutah še malce poklepetali o naslednjem dnevu.

Naslednji dan smo se zbudili ob sedmi uri in se pripravili na zajtrk. Še prej smo podrli svoje »stavbe« iz miz in učilnici spet postavili v takšno stanje, kot je bilo, ko smo prišli. Ob osmi uri smo odšli na zajtrk, kjer se nam je pridružil znan slovenski igravec Rok Matek. Pri zajtrku smo vsi pogledovali proti mizi učiteljev, kjer je sedel, saj nismo mogli dojeti, da je prišel v Laško samo zaradi nas. Vznemirjenje je bilo na vrhuncu in vsi smo komaj čakali na njegove delavnice. In dočakali smo jih. Potekale so v telovadnici, kjer je bilo dovolj prostora za našo podivjano domišljijo. Porodilo se nam je veliko vprašanj za Roka

Matka. Med prvimi je bilo seveda tisto o njegovi vlogi v seriji Usodno vino, po kateri je najbolj prepoznaven. Najprej nam je vsem razjasnil, da v resnici ni takšen karakter kot v seriji, zaradi česar smo si vsi oddahnili. Povedal nam je nekaj o svojem življenju in vlogi, nato so sledile igre.

Prva igra je bila na temo zaupanja v dvojicah. Prvi iz dvojice je imel zaprte oči, drugi ga je vodil z dotiki rok. Nato smo se zamenjali. Pri drugi igri smo se razdelili v več skupin. Tukaj je šlo za komuniciranje in čutenje drugih okoli sebe. Šteli smo od ena do dvajset, a ne po vrsti in brez govorjenja. Če sta dva naenkrat povedala številko, smo šteli od začetka. A ni tako preprosto, kot se bere. Tudi druga igra je potekala v krogu. To je bila igra »bibitibitibob«. A dodali smo še pojma svetilka in letalo. Ena od iger je imela tudi poudarek na zbranosti. Igrali smo se, da imamo nevidno žogo, in si jo podajali. Pri tem je bil pomemben očesni stik. Vsi smo opravili tudi »uvod v igrilstvo«. Šlo je za samozavest. Po vrsti smo se pred vsemi predstavili in dokazali, da nas ni sram pokazati svoje samozavesti. Nato smo

prešli k improvizaciji. Imeli smo določeno situacijo, v kateri smo se menjavali in po želji spreminjali počutje in karakterje ljudi. Bilo je zabavno in pestro. Ko smo se že dokaj navadili na to, smo se razdelili v nekaj skupin in sestavili dramsko igro, ki je bila dolga dve minuti. Skratka razvijali smo svoje igralske sposobnosti. In čas je spet minil. Za konec so nam kuharice pripravile še malico in odpravili smo se domov.

Letošnja noč branja je bila za vse odlična izkušnja v življenju. Zabavali smo se in imeli nepozabno noč in dopoldne. A vse ne bi bilo tako popolno, če ne bi bilo vseh, ki so pri tem pomagali. Torej zahvala gre kuharicama, ki sta poskrbeli, da nismo bili lačni, hišniku, ki je poskrbel za ogrevanje in še marsikaj drugega, čistilkam, ki so poskrbele za čistočo, Kosmatim smrčkom in Roku Matku, ki so si vzeli čas in prišli zaradi nas, Knjižnici Laško za prijeten večer ter seveda učiteljicama Lidiji Toplišek in Tanji Drolec, ki sta vse skupaj organizirali in poskrbeli za še eno odlično izkušnjo v našem življenju.

Zarja Nemec, foto: Jakob Pirš

FOTOREPORTAŽA

Mladenka po srcu in duši

V četrtek, 19. novembra, smo v Debru gostili izjemno slovensko pesnico in pisateljico Nežo Maurer. Dan nam je napolnila s svojo pozitivno energijo, šalami, z nasveti in s svojimi krasnimi spomini iz življenja. Četudi je stara skoraj 85 let, nas je navdala z neverjetno lahkotnim in prijetnim občutkom, da ji ni muka še naprej obiskovati mlade in se vključevati v njihove pogovore.

*Lidija Toplišek
Foto: Jakob Pirš*

VELIKA UMETNICA NA OBISKU

»Rada imam ljudi in živali ...«

Pred kratkim nas je s svojim obiskom počastila znana slovenska pesnica Neža Maurer. Vsestranska umetnica je pričarala nepozabno vzdušje. Ob koncu smo jo povabili tudi na pogovor za šolski časopis. V intervjuju nam je zaupala svoje mnenje o marsičem, čudovite izkušnje in nasvete, ki so vredni branja.

Rodili ste se v Podvinu pri Polzeli. Gre za kraj v Savinjski dolini, ki sodi med najlepše koticke naše domovine. Kakšni so s tega stališča vaši spomini na otroštvo?

Čudoviti. Ne vem, mogoče se najde kakšen otrok, ki nima rad svojega rojstnega kraja, ampak mislim, da je to bolj odvisno od ljudi, ki ga obdajajo kot od samega okolja. Tudi v mestu so otroci lahko srečni, če se razumejo s sošolci. Ampak na deželi je sploh čudovito. Jaz sem imela kure, dobro, te so tako ali tako vsepovsod, pa muce in zajce, teh je bilo včasih, uh, več kot štirideset ... Kaj potem še hočeš, saj imaš družbe povsod dovolj.

Na Polzeli ste najprej obiskovali slovensko in nato med drugo svetovno vojno nemško osnovno šolo. Katera se vam je bolj vtisnila v spomin? Zakaj?

Zagotovo slovenska. V prvem razredu sem imela učitelja, kar me je čisto prestrašilo. Ko sem ga gledala, se mi je zdel zelo hud človek. Ampak je bil čudovit. Za vsakega učenca je izrezal drugačen znak iz papirja. Jaz sem imela rožico. Ni zahteval točno, kje naj bi kdo sedel celo leto, ampak je ta znak vedno s pritiskačem položil na novo mesto in rekel: »Tam, kjer je tvoj znak, tam boš danes sedel.« In meni se je vse to zdelo tako lepo.

Študirali ste v Ljubljani. Po končanem študiju slavistike ste se najprej zaposlili kot novinarka. Kako bi primerjali tedanje in današnje novinarstvo?

Veste, zdaj že nekaj časa nisem v novinarstvu, ker sem že nekaj časa v pokoju. A ta posel sem imela zelo rada ... Mislim, da je opravljanje dela odvisno od tega, koliko ga imaš rad in koliko delaš zaradi denarja in zaradi položaja. Mama mi

je rekla včasih, ko sem še delala: »Ponoči ob treh sem se zbudila in sem te spet slišala, kako si tipkala.« Res sem bila včasih čisto mrtva in sem šla potem na bolniško zaradi tega. Zdravnik je že vedel: »Aha, smo spet pregoreli.« Ampak ta posel sem imela zelo rada. Takrat sem že začela tudi pisati svoje stvari zraven. In na televiziji sem imela te svoje stvari že možnost dodajati v program. To je bila zame ogromna spodbuda.

Kateri del naše domovine vam je ostal v najlepšem spominu glede na to, da ste Savinjšanka, ki se je izobraževala v Ljubljani in potem poučevala tudi v Črnem Vrhu nad Idrijo in Ilirski Bistrici?

Zdaj bom spet hvalila svojo domovino, ampak mislim, da je na redkokaterem kraju zbranih toliko različnih lepot. Zagotovo je v Ilirski Bistrici nekaj popolnoma drugega kot v Črnem Vrhu. V Črnem Vrhu smo imeli šest mesecev sneg, polno smučarjev, imeli smo velikokrat prosto, ker učenci niso mogli v šolo. Nekoč smo imeli 2,60 metra snega. Potem nismo imeli tudi po šest tednov elektrike. To je bilo bolj bridko, ker se v temi ni dalo brati. Naučila pa sem se plesti v temi. Ilirska Bistrica mi je ostala v spominu kot malo »hochštaplerska«, tam so bili bolj gospodje. Gospodje in gospe, saj to je že neko mesto, predmestje. Reka je blizu meje in Italija tudi. In se prav spomnim, to sicer ni lepo, da smo učitelji imeli veliko manjše plače. Enkrat je k meni prišla neka deklica, približno v četrtem razredu nižje gimnazije je bila, in mi rekla: »A boste prišli danes na ples?« Rekla sem: »Seveda bom prišla.« Ona pa: »Ali nimate nobene lepše obleke?« In sem ji povedala, da nimam in da ne morem pomagati.

Vaše življenje je ves čas tesno povezano z otroki. Med drugim ste bili urednica otroških oddaj na nekdanji Televiziji Ljubljana. Kaj je takrat zanimalo otroke?

Ne vem, kaj jih je zanimalo, ker jih nisem spraševala. Vedno sem bila prepričana, da sem sama otrok. Še vedno zelo otroško čutim in se mi zdi, da nisem nikoli v zadregi. To bo zdaj malo domišljavo zvenelo, ampak nikdar nisem »mimo mahnila«, da bi otroci rekli, da jim nekaj ni všeč. Televizija pa je zelo očarljiva, ker lahko potem vidiš, kaj si delal, ne samo slišiš. Takrat je bilo zelo naporno, ker nismo mogli ničesar snemati in potem presnemavati ali rezati ali da bi kaj počakalo. Vse je šlo neposredno h gledalcem. Zato sem postala zelo nervozna, večkrat sem vzela bolniški dopust zaradi te napetosti. Zagotovo si vsak želi narediti lepo oddajo. A ne zaradi domišljavosti, ampak da bi jo ljudje gledali.

Glede na to, kako dolgo že literarno ustvarjate – se dandanes lotevate del za otroke na enak način, kot ste se jih nekoč? Kako je s tem pri ustvarjanju za odrasle?

Ko si mlad, imaš ogromno moči in malo prakse; a ko si star, imaš malo moči in več prakse. In to, da mi zmanjka moči, ko se v domu lotim pisanja. Včasih sem delala do treh ponoči, zdaj pa ne morem, to pešanje moči, fizične, je zelo obremenilno. Težko se sprijaznim s tem, samo se moram, ker mi drugega ne pomaga. Včasih sem lahko celo noč prebedela, če me je kaj zanimalo, ne samo za branje, mirno sem lahko bedela.

Vaše poklicno življenje je bilo zelo pestro. Bili ste na primer tehnična in kulturna urednica pri različnih revijah (Kmečki glas, Otrok in družina, Rodna gruda), direktorica, glavna in odgovorna urednica revije Prosvetni delavec ... Katero od teh področij vam je bilo najbolj blizu?

Zelo rada sem bila tehnična urednica, ker imam rada vizualno ustvarjanje za časopis, torej kako bo izgledal kot celota, ne samo pisanje. Pisanje je moj ne ravno poklic, ampak osnovni cilj vsak dan.

Odgovorna urednica ... to pa ne bi bila rada več. To je zelo hudo biti. Za vse si odgovoren, vse moraš imeti pod nadzorom. Spomnim se primera, ko me je usoda sama rešila pred grozno napako. Bilo je pred praznikom in »prosvetni delavci« so vedno imeli rdeč naslov, glavo, kot smo rekli. Po naključju sem takrat ostala v Ljubljani in nisem šla domov. Zvečer sem šla mimo tiskarne Ljudska pravica in pogledala kar tako skozi okno. Videla sem, da piše Prosvetni delavec s črno – groza! In seveda sem šla dol in rekla: »Fantje, vse prve strani stran, jokate ali ne, me pretepete, ampak to je nemogoče, zdaj je praznik.« In potem so popravili. Stalno je bilo nekaj. Težava ni biti odgovoren, če si znaš urediti, ni bistvena teža delo, ampak to, da imaš čisto vse pod nadzorom.

Ampak jaz sem ambiciozna, hotela sem imeti dober časopis.

Od upokojitve delate kot samostojna umetnica. Menite, da je položaj samostojnih umetnikov pri nas dobro urejen? Ste zadovoljni z njim?

Ta položaj ni nikakor urejen, ne dobro ne slabo. Kar si kdo izbori, to ima. Tisti, ki so zelo dobri, morajo vseeno imeti neke zveze. Ne takšne, da bi jih podkupili, ampak takšne, ki bi se zanje potegnile. Ali pa ...

moraš biti ne ravno predrzen, ampak toliko zaverovan vase, da greš na uredništvo ali na ministrstvo ali kamor koli in rečeš: »Posluš'ite, to ne gre! Jaz to pa to delam, to toliko stane.« Ampak poznati moraš vse podatke, to je res, in moraš zahtevati: »Toliko in toliko mi plačajte.« Tisti, ki je mil ali »cagov«, ni za samostojnega umetnika.

Pišete dela za otroke, mladino in odrasle. Od kod črpate navdih?

Navdih črpam iz sebe. Resnica je, da imam ljudi in živali, torej vse živo, zelo rada. Otroke sem učila, otroke sem imela, no, zdaj so tu že vnuki ... Imam jih zelo rada, živim z ljudmi. Ne živim samo svojega življenja, živim vsaj petsto življenj, bi se reklo. To mi ne dela težav, ravno zato, ker živim toliko življenj. Tudi vas si bom recimo

zapomnila, ne po imenu, ampak kakšen odnos ima kdo do stvari. Ker nekdo, ki s težavo dela, ker nečesa nima rad, se zelo namuči. Pri tisti stvari, ki pa jo imaš rad, se prav nič ne namučiš.

Vaša dela so na splošno med ljudmi zelo priljubljena. Bi lahko morda izbrali eno svoje delo, ki vam je še posebej blizu?

A meni? Ah, ko ne pišem za sebe. No, bom povedala, zakaj pišem, to je čisto moja poved iz otroških let, iz nekkih zapiskov: »Pišem zato, da ne umrem.« Saj se to ne vidi, ampak imam tako močna čustva, da bi znorela, če ne bi pisala. In takšen odnos nimam samo do ljubezni, kot se reče, ampak tudi do ljudi na splošno, tudi do družbe, do politične družbe, če hočete, gospodarskih odločitev. Lahko čisto znorim, ko ugotovim, da se nekaj napačno odločijo. Ampak potem, ko to napišem, mi odleže, ker sem svoj delež dodala k temu. Ali se uprla temu, tudi zdaj še objavijo moje stvari, če želim, ker zgoraj napišem *zahtevam!* Sreča je, da sem toliko brala, toliko pisala, čisto preprosto zase. Ti dnevnik, ki so neki zapisi, so bili v resnici vaje. Tega se prej ne zavedamo. To zdaj kot stara lahko rečem. Tisti kupi dnevnikov so bili vse vaje, vaje za pisanje, ki mi je bilo potem lahko. Nikoli se nisem mučila, kako povedati kaj. Prišla sem s tritedenskega potovanja; bila sem zelo drzna, zelo rada sem potovala, denarja nisem imela. Šla sem k direktorju Kompassa in rekla, da to ni pametno, da oglase v časopisu Kmečki glas malo ljudi prebere in jih upošteva. »Plačajte mi potovanje v Španijo in bom napisala potopis. Ljudje bodo presenečeni. Ker bodo vsi brali, boste vi dobili ogromno prijav.« In sem rekla: »Pojdiva stavit, prvič grem zastonj, ampak drugič me boste rabili.« Tako sem resnično dobila seznam potovanj in sem si jih izbrala.

Ukvarjate se tako s pesništvom kot s pripovedništvom. Od česa je odvisno, v kateri obliki ubesedite določen navdih?

Svoje zasebne stvari, čustvene, ne glede na odnos do česa, skoraj vedno v pesmih. Imam malo

proze, no, nekaj tudi. Kadar pa računam na objavo, takrat pišem v prozi. Na primer Pes Čeri, tega bi lahko tudi v pesmi, če ne bi vedela, da se mi splača tako dolgo, da je ogromno materiala. Najprej sem vprašala časopis, če mi bo objavil. »Seveda vam bomo.« To je bil nek »pasji« časopis, ne vem. Tisto je bilo dobro plačano. Vedno je treba v praktičnem življenju računati, iz kakšne sredine izhajaš. Ne da bi bila pogoltna, ampak recimo izhajam iz zelo revne družine. Mama ni imela pokojnine, je bila »dninarca«, mož mi je hitro umrl, ostala sta dva otroka in smo bili štirje na moji plači. Nekaj malega si že dobil za otroke, ampak je bilo malo in je bilo treba delati.

Finance so tudi nekaj, kar šteje, čeprav nekateri pravijo, da je grdo o tem govoriti, ampak ni grdo, od tega živimo.

Približno 450 vaših pesmi je tudi uglasbenih. Si kdaj morda katero tudi zapojete?

Veste, to je moja velika sreča, da je mojih pesmi tako veliko uglasbenih, da jih lahko potem poslušam. Ampak sama nimam posluha. Zato pojem samo, ko sem čisto sama, v samoti. Ker drugače mi vedno govorijo: »Molči, če vidiš, da fušaj.« Tako je moja sreča samo, da poslušam.

Za svoje delo na različnih področjih ste prejeli precej nagrad. Nemogoče je naštetiti vse. Vam katera še posebej veliko pomeni? Kakšen je sicer vaš odnos do nagrad in priznanj?

Nagrada mi je predvsem priznanje. Dobro, tudi denar je vedno prav prišel, priznam, ker pač nismo toliko imeli. Največ mi je pomenila Tomšičeva nagrada, ker še nisem imela dosti let, ker še nisem bila dolgo novinarka. Takrat dobiti Tomšičevo nagrado, ko si skoraj na začetku dela, ti da eno silno moč. Sama dobre novinarje zelo cenim. Spomnim se, da sem veliko potovala po tujih deželah, ampak nikoli za svoj denar, vedno me je časopis poslal. Takrat sem šla k direktorju, še nekaj sva bila sprta, in rekla: »Lahko se zgodi, da bom dobila nagrado za potopis po Poljski, vi boste šli po njo.« On pa: »Al' si domišljava.« Jaz

pa potem: »Ja, se zgodi.« Potem se je res zgodilo, mene pa ni bilo. On je šel in sprejemal čestitke.

Se morda spomnite svoje prve pesmi ali zgodbice? Kdaj ste začutili, da želite književno ustvarjati?

To, da želim književno ustvarjati, nisem nikdar mislila, ampak pri naši hiši se je sploh ogromno bralo, kljub temu da še nismo imeli elektrike. Recimo zimski večeri so bili vedno takšni: stari ata so volno krtačili, stara mama so jo predli, mama pa je pletla in pri njej je bila luč, ona je vedno brala. Jaz sem kot otrok ležala na peči. Pri nas se je cele večere bralo. Dokler je še bil pri hiši moj stric, sem enkrat štela, da smo imeli, kljub temu da je bila to »bajtarija«, sedem periodik, časopisov ali listov naročenih. Ko sem prišla iz prvega razreda domov, so me najprej stari ata vprašali, če imam kakšen šolski časopis za nižje razrede, in sem rekla, da dva, a se ne morem odločiti, katerega bi naročila. Rekel je: »Oba daj.« Torej, za vse je bilo škoda denarja, nikoli pa za časopise. Pri nas se je ogromno bralo, cele večere, in mama se je morala naučiti plesti tako, da je lahko zraven brala. In brala je glasno, da smo vsi poslušali. Danes je radio, ampak ni to isto. Vsak je hotel imeti svoj časopis.

Menite, da je ustvarjalni navdih ljudem položen v zibelko ali se lahko književnega ustvarjanja naučijo? Kaj bi za spodbudo svetovali mladim, ki pišejo ali razmišljajo o tem, da bi začeli?

Če jih dovolj žene, bodo začeli. Ker ne bodo mogli drugače. Samega sebe je najtežje premagati, celo tatovi se težko premagajo, jih moraš skoraj zapreti. Če pa nekoga žene, da bi zapisal, kaj čuti, potem zapisuje. In mu nič ne pomaga. Lahko jih učiš, kako se dobro piše, da je branje osnova za nabiranje besednega zaklada, ki je zelo pomemben. Nikdar pa ne bi silila nekoga, ki nima te potrebe, da bi pisal, ne, to ni treba. Že na nek drug način izraža čustva: glasbenik ponavadi ne piše, dobri mizarji navadno ne pišejo. To je tako.

Doslej ste zagotovo obiskali veliko vrtcev, šol, prireditev za otroke in odrasle. Nam lahko zaupate kakšen dogodek, anekdoto, ki vam je posebej ostala v spominu?

To je najtežje vprašanje. Namreč, zelo hitro pozabljam, to je eno, drugo pa ... to je zelo krivično. So dobre stvari, ki sem jih pozabila, in so lepe stvari, ki se jih spomnim. Učence v Črnem Vrhu, tam ni bilo televizije, ničesar ni bilo in nedelje so bile najbolj pusti dnevi, sem vprašala, kaj delajo ob nedeljah. Fantje so mi odgovorili: »Raziskujemo podzemne jame.« Tam je svet zelo votel ... »Pa bi me vzeli s seboj?« In tako so me vzeli s seboj neko nedeljo. In sem potem tudi lezla v jamo, zelo daleč. To je bilo grozljivo, ker so jame zelo ozke in v čisti temi, zato sem rekla, da jih bom raje zunaj počakala.

In še sporočilo gospe Neže Maurer za bralce ob koncu intervjuja ...

Uč'te se, če vas veseli. Jaz sem vedoželjna. Če delaš stvari, ki jih imaš rad, se ne utrušiš, če pa jih nimaš rad, je težje. Čustveni svet je ljubezen do vseh stvari, potem je vse lažje. Zelo veliko je imeti občutek, da si zaželen, ne samo v ljubezni, ampak tudi v življenju, v poklicu. In da si zelo pomemben, to tudi.

Eva Kodrin in Sara Sakić
Foto: Jakob Pirš

KNJIŽNI PREDLOG

Ljubezen zdravi bolezen

Na platnici knjige piše **Romeo in Julija 21. stoletja** in v človeku vzbudi predstavo o romantični knjigi brez pravega pomena. V resnici se vsebina knjige **Krive so zvezde** niti malo ne navezuje na podnaslov. Je realistična in zanimiva in pri bralcu povzroči čustvovanje in zanimanje za nadaljnje branje. Knjiga je roman, v katerem pisatelj spretno prepleta besede in bralcu da občutek, kot bi bil del dogajanja. Kljub temu branje poteka hitro in pisatelj ne dolgozezi.

Knjiga govori o Hazel Grace, ki se zaljubi v Gusa. Imata mnogo skupnih značilnosti: sta zabavna, pozitivna, nasmejana in imata raka. Skozi zgodbo se bralec lahko sooči z življenjem najstnika z rakom, hkrati pa spozna, kako deluje svet

izven mehurčka. Vse skupaj se začne, ko se Hazel in Gus spoznata v podporni skupini. Zares romantično, če prezremo dejstvo o podporni skupini. Hazel in Gus si dopisujeta s pomočjo sporočil. Hazel svojo vez z Gusom še posebej utrdi, ko pomaga njegovemu prijatelju, ki izgubi vid.

Bralec opazi, da je Hazel zelo požrtvovalna, saj komaj hodi, a je še vedno tam, ko jo kdo potrebuje. Hazel in Gus se veliko družita in Hazel mu zaupa naslov najljubše knjige, ki jo je prebrala že stokrat. Bralec lahko zares začuti vez oziroma povezavo, ki se razvije med njima. Zaupanje, ki se ga ne da kupiti. Tudi Gusu je knjiga všeč in piše pisatelju na Nizozemsko. Skrivaj Gus organizira izlet na Nizozemsko, in sicer zanjo, zase in seveda za njeno mamo, saj ima Hazel kljub vsemu zelo hudo obliko raka. Bralcu se bo to dejanje zdelo izjemno, saj je Gus zares pomislil na vse in se v vsakem trenutku trudil očarati Hazel. Torej odpotujejo na Nizozemsko, v deželo tulipanov. Hja, verjetno bi pri navadnem dekletu bolj naredil vtis Paris, toda Hazel ni navadno dekle. Je posebna, nekoliko adrenalinska, vendar le toliko, kolikor ji zdravje dopušča.

Nizozemska je popoln izlet. Zelo se povežeta. Izlet malo pokvari le pisatelj, ki se zelo grdo obnaša, je

žaljiv in ju označi za napako narave. To pove ogromno o njegovi osebnosti. Ugotovimo lahko, da je pisatelj zelo samovšečen, nevljuden in sebičen. Se ne zmeni za čustva drugih. Hazel in Gus na pisatelja raje pozabita in se nazaj domov vrneta kot najboljša prijatelja in zaljubljenca. Vsakemu bralcu se bo to zdelo super in zelo romantično, tako kot se zgodba mora končati. A kljub temu ta zgodba ni pravljica in se tudi tako ne konča. Gus pove Hazel, da se je bolezen poslabšala, da se je rak razširil po vsem telesu. Bralcu se bo to zdelo izjemno nepravilno, pravzaprav grozno. Dobri in nedolžni ljudje umirajo, medtem ko slabi ljudje še naprej povzročajo veliko gorja na svetu.

Hazel Gusu stoji ob strani do konca. Tudi njegov prijatelj je ob njemu. Bralec lahko opazi, kako trda vez je med njimi, stojijo si ob strani ne glede na vse. Neko noč Hazel pokliče Gusova mama in ji sporoči, da je Gus mrtev. Kot bi pričakovali od vsakogar v tem položaju, tudi Hazel zviije. Čustva jo premagajo in boli jo srce. Na pogrebu prebere svoj govor in takoj odide domov. A še preden pride do doma, jo ustavi pisatelj z Nizozemske. Hazel mu ne nameni lepih besed in ga kratko in jedrnato odslovi. Ni ji več pomemben, vsaj ne po tistem, kar ji je rekel na Nizozemskem.

Kljub temu da se zgodba konča tragično, je to ne pokvari. Menim, da je primerna za vse tiste bralce, ki imajo radi realistične zgodbe, ki pa se vendarle ne končajo vedno srečno do konca svojih dni. Bralec bo med branjem lahko občutil vsa čustva, tako jok kot tudi smeh in radost. Pisatelj je zelo dobro opisal življenje najstnikov z rakom in njihove vsakdanje probleme. Vsak bralec pa se bo lahko ob koncu knjige zamislil nad tem, kaj je zares pomembno v življenju in kakšno srečo imamo, da smo zdravi.

Nika Jančič

Tretješolke PŠ Rečica ustvarjajo svoje zgodbe za Kratkočasnik.

SADNA KUPA

Za začetek zmešajte skupaj nasekljane koščke jagod in hrušk. Nato dodamo jedilno barvo v jabolčni sok. Če imamo radi sladko, dodamo v sok čajno žličko sladkorja. V skledo stresemo nasekljano sadje, prelijemo z jabolčnim sokom in če hočemo, si lahko dodamo še smetano.

Pazi, da se pri sekljanju sadja ne urežeš z nožem!

Tija Verbovšek

PREHRANJEVANJE KOSA

Kosi se v glavnem prehranjujejo z žuželkami, črvi in deževniki. V ribnikih jedo tudi paglavce ali celo majhne ribice. Od poznega poletja pa do zgodnje zime iščejo sadje. V času gnezdenja so pomembna hrana mladičev gosenice, vendar teh v naravi pogosto primanjkuje, zato imajo mladiči na jedilniku predvsem deževnike in odrasle žuželke.

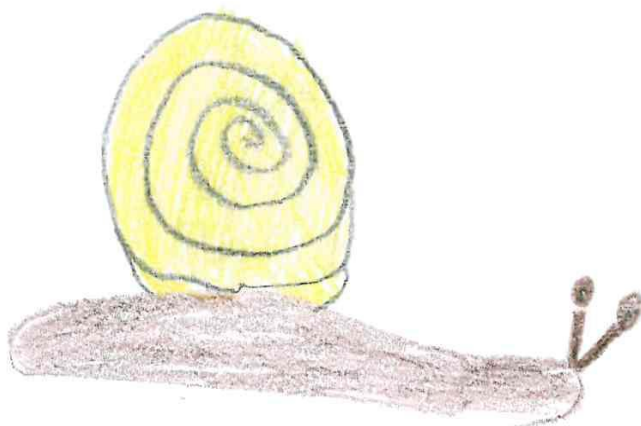

Manc Selič

POLŽ VIDI VELIKANA

Zunaj dežuje. Polž je takšnega vremena vesel. odpravi se na sprehod po gozdu. Naenkrat začuti čudne tresljaje. Bliža se mu velikan s košaro v roki. Velikan se skloni in polžu pred nosom pobere tri krasne jurčke. Polž se hitro skrije v hišico in upa, da velikan ne odnese še njega. Čez nekaj časa pokuka ven. Pokuka ven in se veseli, ker je ostal živ in zdrav.

Ajda Ilijevec Vodišek

KOS IN KOSOVKA SE POROČITA

Bil je ponedeljek. Kos Samo in kosovka Sonja sta se pripravljala na poroko. Šla sta v restavracijo, ki se imenuje Pri ptičih. Z njima je šla mala kosovka Sara. Naročili so juho s črvi in torto s češnjami. Mala kosovka je naročila še jagodni sok, kos in kosovka pa sta pila vino. Ko so pojedli, so šli počivat na češnjevo vejo.

Ajda Ferme

MALA DEKLICA IN LETEČA PREPROGA

Nekoč je živela mala, prijazna deklica. Starša sta odšla na počitnice. Ravno kar se je hotela odpraviti k prijateljici, ko je nekaj švignilo mimo nje. Ker se je prestrašila, je kriknila. Njena prijateljica jo je slišala in pritekla na hišni prag. Obe sta bili presenečeni in v skrbeh. Skupaj sta popili čaj in pojedli potico. Ugibali sta, kaj bi lahko bila pisana reč, ki je švignila preko dvorišča. Zbrali sta pogum, se odpravili ven pred hišo in pričeli klicati v zrak: » Pisana reč! Pridi nazaj!« Na dvorišču je pristala pisana preproga. Deklici sta jo poimenovali Preproga prijateljstva. Sedli sta skupaj na njo in poleteli novim dogodivščinam naproti.

Anja Jager

MŠ LAŠKO

Pomahajmo v svet

Projekt temelji na:

- spodbujanju interakcij med otroki ter med otroki in odraslimi,
- na zavedanju lastne identitete,
- spoznavanju ožjega in širšega okolja, drugih držav, kultur in civilizacij,
- skrbi za socialno pravičnost in razvoj socialnih veščin.

Posebno pozornost projekt namenja odnosom. Spodbuja radovednost, pozitiven odnos do sebe in drugih, do življenja, narave, okolja, kulturne dediščine ... Želja je, da bi se otroci v vrtcih in šolah po celem svetu med seboj povezovali preko video klica oziroma omrežja, se videvali in s pomočjo sto jezikov, ki jih zmorejo le oni, komunicirali med seboj. Otroci zmorejo, nimajo predsodkov, so dojemljivi, strpni, ljubeznivi, željni odkrivanja.

Z igro in pod mentorsko vzgojiteljev spoznavajo:

- različne kulture in tradicije,
- odkrivajo domače okolje in širni svet,
- oblikujejo narodno in državljansko zavest,
- razvijajo ustvarjalnost,
- spoznavajo varno uporabo računalnika,
- se učijo tujih besed.

Cilji projekta

- skrb za socialno pravičnost,
- spoznavanje različnih kultur, tradicij, domačega in širšega sveta,
- sklepanje novih (mednarodnih) prijateljstev,
- promoviranje prostovoljstva in humanitarnosti,
- spodbujanje otrokove kreativnosti, ustvarjalnosti ...,
- reševanje problemov nestrpnosti, premagovanje stereotipov in predsodkov,
- širjenje prepoznavnosti države,
- mednarodno sodelovanje.

Projekt je razdeljen na pet tem:

- Palec: TO SEM JAZ
- Kazalec: JAZ IN MOJA DRUŽINA
- Sredinec: JAZ IN MOJ VRTEC
- Prstanec: JAZ IN MOJE MESTO
- Mezinec: JAZ IN MOJA DRŽAVA

Izjave učencev, ko smo jih vprašali, kako bi pokomentirali sodelovanje pri projektu:

Anja Jančič: Super, se veselim srečanja z drugo državo.

Beno Čibej: Kdaj pa gremo v Litvo?

Katarina Bergant: Kako pa jih bomo videli?

Jakob Bezgovšek: Mislil sem, da imajo oni revno šolo.

Lana Dornik: A nas bodo razumeli?

Neža Starič: Super je bilo, komaj čakam da jih spet vidimo. Lahko bi jih povabili v Slovenijo.

Mineja Verk: Komaj čakam, da spoznam druge otroke, iz druge države.

Daniela Čalušič

KNJIŽNICA PŠ DEBRO

Medvedek, dober dan!

V šolski knjižnici PŠ Debro je bilo v petek, 27. novembra, veselo, živahno in v znamenju medvedov.

Otroci in vzgojiteljice iz skupin Zvezdice, Mavrice in Luna debrske enote Vrtca Laško so prišli na obisk, da bi prisluhnili pravljicama in pesmicam o medvedu. Najprej so otroci rešili uganki, nato so poslušali pravljici Zlatolaska in trije medvedi in Hvaležni medved ter pesmice Medvedek, V medvedji šoli, Stari Medo in Moje

tace bi plesále. Bili so pridni poslušalci, ki so znali zelo dobro pripovedovati o tem, kaj so slišali o medvedih v pravljicah in pesmicah. Za konec so zapeli pesmici o medvedu. Veselimo se srečanja v prazničnem decembru, ko bomo zagotovo uživali v druženju ob pravljicah in pesmicah.

Lidija Toplišek

INTERVJU Z ŽUPANOM

»Če bi mi kdo rekel, da bom postal župan, mu ne bi verjel«

Laško 7. novembra praznuje občinski praznik, kajti na ta dan je bil trg Laško prvič omenjen v pisnem viru. Ob tej priložnosti so nas novinarje iz občine povabili na obisk k županu Francu Zdolšku, kar smo izkoristili in prosili za intervju z njim. Z veseljem nam je ustregel in nam odgovoril na nekaj vprašanj.

Občina Laško praznuje 7. novembra. Občinski praznik je tudi razlog, da se Laščani veselimo zaradi novih pridobitev, končanih projektov ... v preteklem obdobju. O čem razmišljate na današnji dan?

Na ta dan ponavadi razmišljam, kaj vse bi lahko še naredili v občini v prihodnje in kaj vse smo zamudili. Naredim nekakšen pogled projektov za nazaj in marsikdaj se mi potem utrne neka zamisel za boljšo prihodnost. V načrtu sta tudi obnovitev kuhinje in jedilnih prostorov v matični šoli Laško ter nova avtobusna postaja. Seveda je največ treba urejati na področju mladih, saj ste naša prihodnost, kajti svet na mladih stoji.

Med drugimi si kot župan prizadevate tudi za dvig standardov na področju vzgoje in izobraževanja. Letos je bila med drugimi v tem sklopu energetska obnovljena matična šola Laško...

Seveda ni to edini projekt v tem letu, kajti nekako smo energetska obnovili zelo veliko občinskih zgradb. S tem smo pridobili več pozitivnih rezultatov, namreč ljudje, ki se tam zadržujejo, se zagotovo počutijo prijetneje. S to prenovo smo poskrbeli tudi za zmanjšano onesnaževanje okolja, pri čemer so manjši tudi stroški za energijo predvsem v zimskem času, kar pomeni, da nam na tem področju ostane kakšen evro in pripomore k lažjemu nakupu drugih materialnih stvari.

Učenje v obnovljeni šoli, ki smo jo učenci in učitelji poimenovali rumena lepota, je zagotovo prijetnejše. Seveda to ni edina investicija občine na področju vzgoje in izobraževanja ... Imate morda v načrtu še kakšne novosti na tem področju?

V preteklem obdobju smo na šolskem področju obnovili podružnično šolo Rečica, v Šentrupertu pa je bila zgrajena popolnoma nova in prijetnejša šola. Nadalje je naš cilj obnoviti podružnično šolo Vrh nad Laškim, da bodo učenci, ki jo obiskujejo, imeli enake ali vsaj podobne možnosti za šolanje kot ostali. V načrtu je tudi gradnja vrtca v šoli na Vrh nad Laškim. Zelo potratni sta tudi šoli v Jurkloštru in Rimskih Toplicah, zato bi tudi te radi energetska obnovili. Torej je naš cilj, da bi obnovili vse vrtce in šole tako zunaj kot znotraj.

Občina podpira tudi vse občolske dejavnosti, ki pripomorejo k zdravem in celostnem razvoju

mladine – sem sodijo na primer različne interesne dejavnosti oziroma krožki. H katerem krožku bi hodili, če bi bili ponovno v osnovni šoli?

Iz časov svojega osnovnošolskega šolanja se spomnim, da sem rad obiskoval predvsem

tehniške krožke, ki jih je bilo tudi največ. Najbolj zanimivo mi je bilo izdelovati različne izdelke iz lesa. Imeli smo tudi pevski zbor, kjer se nisem znašel najbolje. Treniral sem tudi košarko. Dandanes pa se zelo razvijajo krožki, kot so računalniški, različno programiranje, kreiranje ..., kar je seveda prav za boljšo prihodnost. V prostem času smo se seveda včasih zelo radi družili s prijatelji, kar je zajemalo vse od plezanja po drevesih do najrazličnejših iger, saj je bil včasih povsem drugačen svet kot danes.

Občina je za otroke in mlade poskrbela tudi z odprtjem Otročjega centra Kina Laško. Navdušenje učencev je precejšnje, dvorano uporabljajo tudi učitelji za konference ...

Mislilim, da bi to dejavnost še lahko dopolnili, sploh za vas otroke. V preteklosti smo že govorili, da bi lahko bil tam tudi kakšen podjetniški krožek,

da se lahko izobrazite še malo v tej smeri oziroma da dobite ideje, takšne stvari, ki v Sloveniji malo manjkajo. Bolj ustvarjalne, samoiniciativne, od javnega nastopanja, snemanja, saj mislim, da so v Otročjem centru Kina Laško izpolnjeni vsi pogoji za takšne projekte. Je pa res, da je to že drugo leto in se kar nekaj stvari že dogaja, počasi pa bo še kaj več.

Kot župan se pogosto udeležujete prireditev, na katerih nastopamo otroci in mladi, s čimer nam dajete posebno spodbudo. Tako ste prisotni na Jurjevanju, pustnem rajanju ... na prireditvah ob dnevu šole, valeti ... O čem razmišljate, ko gledate naše predstave?

Mislim, da smo vas vklopili večinoma v vse predstave oziroma prireditve. Mislim, da je to nekakšna pot med starejšimi in mlajšimi. Zeleni Jurij predstavlja obujanje in spoznavanje tradicije, kar je zelo dobro za vas kot generacijo, ki lahko potem to tradicijo prenaša naprej na naslednje rodove. Na predstavah oziroma prireditvah ob dnevu državnosti ali v kulturnem centru pa ste prepuščeni bolj sami sebi. Mislim, da so te prireditve v redu, saj se lahko starši, stari Laščani,

starejši in učenci iz osnovnih šol, hkrati pa tudi tisti najboljši učenci, ki dobijo takrat priznanja za svoje delo v preteklih devetih letih, pokažejo svetu, da obstajate.

Učenci sodelujemo na različnih regijskih in državnih tekmovanjih in dosegamo različna priznanja, ki so nam po navadi podeljena junija ob dnevu šole; občina učencem, ki imajo odličen uspeh v vseh letih šolanja, tudi podeli priznanje. Ste zadovoljni z uspehi in znanjem mladih Laščanov?

Dosegate kar zadovoljive uspehe, sploh na dnevu šole in ob zaključnem dnevu, ko berejo vaše uspehe in ko hodite tja, imate zelo dobre uspehe. Če boste našli svojo samoiniciativno, bo zagotovo iz vas nekaj nastalo in boste v življenju uspešni. Če v šoli poslušate in si potem še malo pogledate snov, lahko dobite dobre ocene. Prav tako vam doma ostane več časa za ustvarjalne stvari oziroma stvari, ki vas veselijo. Velikokrat se boste morali sami odločati in tudi če se kdaj pa kdaj narobe odločite ali naredite napako, se iz tega lahko veliko naučite.

Tjaša Ravnikar in Tjaša Gradišnik

Foto: Laški bilten

Občina Laško

Površina občine Laško je 197,5 km. Ima približno 13.500 prebivalcev in 85 naselij. Poleg tega ima tudi 9 krajevnih skupnosti: Rečica, Laško, Sedraž, Marija Gradec, Šentrupert, Rimske Toplice, Zidani Most, Vrh nad Laškim in Jurklošter. Župan Občine Laško je gospod Franc Zdolšek.

Občina ima tri simbole: občinski praznik (7. november – spomin na prvo omembo Laškega kot trga v pisnem viru), zastavo in grb.

Nadmorska višina krajevnih skupnosti Laško je 228 m. Ima približno 3.500 prebivalcev. Reka Savinja, ki teče skozi Laško, ga deli na levi in desni breg. Okoli mesta segata v vrhove hriba Hum (583 m) in Šmihel (445 m). Mesto je znano tudi po mnogih pomembnih in kulturnih ustanovah: grad Tabor, Knjižnica Laško, Muzej Laško, Tic Laško, Pošta Laško, OŠ Primoža Trubarja Laško, Glasbena šola Laško-Radeče, Kulturni center Laško, cerkev sv. Martina, cerkev sv. Mihaela in zelo znana cerkev sv. Krištofa, kjer so najstarejše orgle v Evropi. Ogledamo si lahko tudi štiri različne trge v Laškem: Aškerčev, Orožnov, Valvasorjev in Trg svobode.

Ste se kdaj spraševali, kdo se poleg župana odloča za spremembe v občini? To je občinski svet. Za natančnejše podatke sem opravila pogovor z gospodom Marjanom Kozmusom, ki je tudi občinski svetnik. Občinski svet je najvišji organ odločanja o vseh zadevah iz pristojnosti občine in predstavniški organ, ki je izvoljen vsaka štiri leta na lokalnih volitvah. Izvoljeni predstavniki (svetniki) opravljajo svoje dolžnosti v okviru zakona in v skladu z mandatom, ki jim ga podelijo volivci. Občinski svet ima 23 članov.

Član občinskega sveta lahko postaneš na volitvah vsaka štiri leta neposredno na lokalnih volitvah. 30 dni pred volitvami kandidati predstavljajo svoje programe. Kandidiraš lahko v imenu stranke ali kot samostojni kandidat. Kot zanimivost: gospod Kozmus je sprva kandidiral za župana kot drugi kandidat, a so ga potem neposredno izvolili za občinskega svetnika.

Mandat občinskega svetnika traja štiri leta. Ta funkcija ni poklicna, kar pomeni, da je lahko občinski svetnik poleg svoje funkcije kar koli drugega po poklicu, na primer učitelj, trgovec, gradbenik, lahko je tudi upokojenec ...

Kot je bilo že prej omenjeno, ima občinski svet 23 članov, ki pripadajo različnim političnim strankam. To so: SLS (5 članov), SD (3 člani), NSi (3 člani), SMC (2 člana), SDS (2 člana), Lista gasilcev (1 član), DeSUS (3 člani), Neodvisni (1 član) in MMOL (3 člani). Pri Neodvisnih in Listi gasilcev gre pravzaprav za samostojna kandidata, obe stranki imata namreč po enega člana.

Občinski svetniki so zavezani k temu, da vse deluje po zakonu oziroma po pravilih. Občinski svetnik ima tudi pravice in dolžnosti: dolžnost, da se udeležuje sej občinskega sveta in njegovih teles, pravico, da občinskemu svetu predlaga predpise, glasuje o predlogih splošnih aktov, občine, sodeluje pri oblikovanju dela občinske skupnosti in predlaga kandidate za člane občinskih organov, delovnih teles sveta in organov javnih zavodov, javnih podjetij in skladov, v katerih ima občina v skladu z zakonom svoje predstavnike.

Še kot zanimivost – Laško je razdeljeno na tri volilne enote: Laško; Rečica, Marija Gradec, Vrh nad Laškim, Šentrupert; Rimske Toplice, Zidani Most, Jurklošter.

Zarja Nemec

Predstavitev Krajevne skupnosti Laško

Pri etiki sem dobila nalogo, da moram predstaviti svojo krajevno skupnost. Zato sem v sredo, 16. septembra, po predhodnem telefonskem dogovoru z gospodom Kokotcem odšla na sedež Krajevne skupnosti Laško. Omenjena krajevna skupnost ima sedež v Trubarjevi ulici 3, in sicer v 1. nadstropju poslovnega objekta nasproti Tuš marketa nad trgovino Modena. Uradne ure so ob ponedeljkih od 9. do 13. ure in ob sredah od 13. do 17. ure. Predsednik KS Laško je torej omenjeni gospod Martin Kokotec, sekretar je gospod Anton Vodišek, strokovni delavec za ceste pa gospod Branko Trkulja. Naselja v KS Laško so: Bukovca, Brstnik, Doblatica, Debro, Jagoče, Kuretno, Ojstro, Požnica, Rifengozd, Strmca, Šmihel, Tovsto, Udmat in Laško (razen dela naselja, ki je v KS Marija Gradec in KS Rečica). Omenjena KS ima 4.399 prebivalcev.

Kdaj in kako ste prišli do funkcije predsednika v KS?

Na javnih volitvah, ki so bile lani v jeseni.

Kaj je vaša glavna naloga kot predsednika KS?

Glavne naloge so sodelovanje s krajanji, pomoč pri njihovih potrebah, zastopanje in predstavljanje krajevne skupnosti, skrb za pravočasno pripravljen material za obravnavo na seji sveta krajevne skupnosti, sklicevanje in vodenje sej KS, podpisovanje aktov in sklepov, ki jih sprejema svet krajevne skupnosti, skrb za sodelovanje in usklajevanje z občinskim svetom in županom.

Kakšen je program dela v krajevni skupnosti?

Je sestavljen oziroma ga sprejme svet KS na predlog predsednika in tajnika, midva pripraviva predlog in potem ga člani sveta sprejmejo ali tudi ne, no, večinoma ga sprejmejo.

Kdo in kako je ta program sprejel v KS?

Svet KS. Program je sestavljen iz želja, predvsem pa iz možnosti, ki so predstavljene svetu.

Kako poteka sprejemanje pomembnih odločitev v vaši KS?

Sprejemanje in odločanje potekata na seji KS, člani sveta KS so iz posameznih okolici, ki sestavljajo KS.

Kako krajanji sodelujejo pri izvajanju vašega programa KS?

Krajanji sodelujejo na podlagi možnosti, ki jih imajo, se pravi s svojim delom in s finančnimi sredstvi.

Naštejte, kaj vse ste izvedli v svoji KS, odkar ste predsednik?

Ogromno. Predvsem posodobitev cest in tudi veliko stvari na področju kulture in na področju, kjer skrbimo za ostarele, starejše krajanje v naši KS.

Kje dobite denar za izvajanje projektov v KS?

Denar dobimo predvsem iz občinskega proračuna in nekaj tudi od sponzorjev oziroma donatorjev, ki jih prosimo za pomoč.

Koliko časa traja vaš mandat? Ste član katere politične stranke?

Mandat predsednika traja štiri leta, pri čemer sam nisem član nobene politične stranke.

Na poti domov sem vprašala mimoidoče krajanje, kaj jim je najbolj všeč v KS Laško in kaj bi spremenili.

Mimoidočim so najbolj všeč cvetje v koritih po ulicah Laškega, lepo urejene stanovanjske hiše, ki so okrašene s cvetjem, urejeni zabojniki za ločevanje odpadkov in odvoz za smeti, urejenost osnovne šole, telovadnice in zelenice pred šolo, urejene sprehajalne steze, igrala v parku, dobro označene planinske poti, čiste ulice predvsem zaradi Komunale Laško, mir v nočnih urah, prijaznost domačinov ...

Moti pa jih onesnaženost gozdov, predvsem podrta drevesa nasproti Pivovarne Laško, na levi strani je zaraščen travnik, ki je nepokošen že več let in ga je že preraslo drevje ...

TRADICIONALNI SLOVENSKI ZAJTRK

Dan slovenske hrane in tradicionalni slovenski zajtrk

Dan slovenske hrane v ospredje postavlja pomen zdravega prehranjevanja z živili lokalnega porekla.

Letos že četrto leto obeležujemo dan slovenske hrane, ki ga je Vlada RS razglasila leta 2012. Ta poteka vsak tretji petek v novembru, letos je bil 20. novembra. Na ta dan poteka tudi projekt Tradicionalni slovenski zajtrk, ko imajo otroci v osnovnih šolah in vrtcih zajtrk z živili iz lokalnega okolja. Glavni cilji razglasitve takšnega

dne so podpora slovenskim pridelovalcem hrane ter spodbujanje zavedanja in pomena domače samooskrbe, ohranjanja čistega, zdravega okolja, ohranjanje podeželja, seznanjanje mladih s postopki pridelave in predelave hrane in spodbujanje zanimanja za dejavnosti na kmetijskem področju.

Barbara Grešak

Foto: Alja Špec in Jakob Pirš

INTERVJU Z VODJO ŠOLSKE PREHRANE

Kakšen bi bil jedilnik, če bi ga sestavljali učenci?

V petek, 20. novembra, smo tudi v naši šoli imeli tradicionalni slovenski zajtrk. Učitelji posameznih oddelčnih skupnosti so pripravili raznovrstne delavnice, kjer smo se učenci poučili o zdravi prehrani in zdravem načinu življenja. Ob tej priložnosti smo za šolski časopis na pogovor povabili tudi vodjo šolske prehrane Miro Siljan.

Zadnja leta tudi v naši šoli obeležujemo dan slovenske hrane. Kakšen je njegov namen? Namen dneva slovenske hrane je, da podpremo slovenske pridelovalce in predelovalce hrane ter da se zavemo pomena kratkih verig – čim krajša pot od njive do krožnika. Hrana je s tem bistveno kakovostnejša, manjše je tudi onesnaževanje okolja.

Katere dejavnosti organizira naša šola na ta dan?

Naša šola ta dan nameni naprej tradicionalnemu slovenskemu zajtrku, nato v posameznih oddelčnih skupnostih učitelji pripravijo razne delavnice na temo zdrave prehrane in zdravega načina življenja. Letos smo imeli za zajtrk med lokalnega čebelarja gospoda Krivca, kruh nam je spekla v krušni peči gospa Deželak iz Debra, mleko je pripeljal gospod Ključevšek iz Radeč, jabolka gospod Aškerc iz Rimskih Toplic, edino maslo smo kupili v Mlekarni Celeia – ampak je tudi to bilo slovensko. Dan slovenske hrane je obeležilo tudi slovensko kosilo: jota in jabolčni zavitek.

Kakšen je odziv učencev, učiteljev in staršev? Odzivi učencev, učiteljev in staršev so pozitivni. Zajtrka se najbolj veselijo učenci razredne stopnje.

Na začetku smo imeli na ta dan najprej kratko »predavanje« o pomenu zajtrka in nato zajtrk. Zdaj se je zadeva razširila. Tradicionalni slovenski zajtrk se je razširil tudi na dan slovenske hrane in na pomen zdravega prehranjevanja nasploh. Zdravi prehrani in zdravemu načinu življenja namenimo veliko vsebin še na en dan, in sicer 7. aprila, ko je svetovni dan zdravja.

Naša šola je vključena v shemo šolskega sadja. Kakšen je namen tega projekta? Naša šola je vključena v omenjeno shemo že od samega začetka leta 2009. Namen projekta je povečati količino zaužitega sadja in zelenjave pri otrocih.

Ali ste zadovoljni z odzivom učencev? Ali posegajo po sadju, ki jim je na voljo? Učenci se dobro odzivajo in v veliki meri posegajo po ponujenem sadju. Najbolj se spomladi razveselijo češenj in jagod.

Včasih v šolah ni bilo toliko projektov in dejavnosti, s katerimi bi spodbujali zdravo prehranjevanje. Menite, da so ti projekti pravilno zastavljeni? Opazite kakšne učinke? Resda včasih v šolah ni bilo toliko projektov na to temo, vendar smo že v osnovi živeli bolj zdravo. Doma se je kuhala zdrava domača hrana, razna

sladka in slana razvajanja so bila bolj izjema, ravno tako sladke gazirane pijače. Otroci so se veliko igrali na prostem, tekali, plezali, se igrali z žogo ... V primerjavi z današnjo igro, ki večinoma poteka za računalnikom ali pred televizorjem. Projekti so dobro zastavljeni, vendar je to premalo. V šoli največ znanja o zdravi hrani in prehranjevanju učenci pridobijo pri pouku gospodinjstva v šestem razredu. V nadaljnjem šolanju pa teh vsebin ni več. V zadnjem triletju se lahko odločijo za predmeta načini prehranjevanja ali sodobna priprava hrane, ki nista obvezna in ne zajameta celotne populacije.

Ali dobite od staršev kakšne »posebne« predloge za jedilnik? Predlogi staršev so zelo različni. Nekateri želijo, da bi otrokom ponujali samo zdravo hrano, spet drugi pravijo, naj kuhamo tisto, kar imajo otroci

radi. Pomembne so tudi sestavine in načini priprave hrane, ki pa so z jedilnika malokdaj razvidni.

Kako bi bil sestavljen jedilnik, če bi ga sestavljali učenci?

Če bi jedilnik sestavljali učenci, bi bili pri večini (seveda ne pri vseh) na njem pica, hamburger, pomfri, hotdog, kebab, čevapčiči, seveda tudi palačinke, čufti v paradižnikovi omaki, puranji zrezek po dunajsko, testenine po bolonjsko ... Nekateri bi želeli še kokakolo ali kakšno drugo gazirano pijačo.

Vedno več se govori o pomenu lokalno pridelane hrane. V kolikšni meri je to prisotno na šolskem jedilniku?

Koliko lokalno pridelane hrane imamo na jedilniku, je odvisno od letnega časa in ponudbe lokalnih pridelovalcev. Največ seveda zgodaj jeseni, septembra in oktobra ter spomladi, maja in junija. Na jedilniku z modro barvo označujemo tiste jedi, ki so izključno iz lokalno pridelanih sestavin (na primer solata, korenček za malico,

jabolka, jogurti ...), pogosto pa so lokalno pridelana živila sestavine drugih jedi, vendar v manjši količini, zato niso niti označena na jedilniku. Smo velika šola, poleg dveh velikih kuhinj sta še dve v manjših podružnicah, in lokalni dobavitelji pogosto težko dobavijo potrebno količino za vse hkrati. Na žalost je lokalno pridelana hrana tudi dražja.

Na šolskem jedilniku v zadnjem obdobju zasledimo oznake bio, eko... Ali zaupate tem oznakam?

Na jedilnik uvrščamo tudi bio oziroma eko živila in jih označujemo z zeleno barvo. Trudimo se, da so ta živila čim bolj zastopana na naših krožnikih. Tem oznakam verjamem. Dobavitelji morajo za svoj bio pridelek predložiti ustrezen certifikat.

Ali se učenci zavedajo razlik med bio, eko ... in ostalo prehrano?

Učenci, ki se tudi sicer zdravo prehranjujejo, se teh razlik dobro zavedajo, spet drugim je za to vseeno.

Anemarie Hrastnik

Foto: Osebni arhiv Mire Siljan

Le kaj bi brez njih?

Kuharice predstavljajo nepogrešljiv del šolskega vsakdana. Tako je bila zelo pomembna tudi njihova vloga ob dnevu slovenske hrane, saj so se potrudile in nam z nasmehom postregle tradicionalni slovenski zajtrk.

Tilen Pasarič

TRADICIONALNI SLOVENSKI ZAJTRK

Sladkanje z Eminimi medenjaki

Na najvišje ležeči podružnični šoli Šentrupert smo se prav tako kot drugod po Sloveniji 20. novembra posvetili tradicionalnemu slovenskemu zajtrku. Sestavljajo ga domač kruh, maslo, med, mleko in jabolko.

Potem ko smo si pri socialni igrice povedali, kakšno hrano imamo radi, smo použili zdrav zajtrk. Nato smo imeli različne delavnice v učilnicah. Učenci prvega in drugega razreda so se naučili narediti pogrinjek, ki so ga obogatili s hrano – zdravim kosilom, ki so ga oblikovali iz plastelina – tretješolci so ustvarjali presne zelenjavne in sadne napitke, medtem ko so najstarejši učenci spekli zdrav in okusen pirin kruh.

Na ta dan nas je obiskala tudi medicinska sestra in nam pripravila poučno predavanje o pomenu in

sestavi zdravih zajtrkov. Z njo smo v delavnicah ustvarjali prehranske piramide.

Na obisk sta prišla tudi čebelarja iz Laškega. Ogljedali smo si filmček o življenju čebel in se zabavali ob glasbi Čukovih Čebelic. Z zanimanjem smo si ogledali izdelke, ki jih lahko izdelamo s pomočjo čebel in njihovih produktov. Spoznali smo različne vrste medu, delovno in svečano obleko čebelarja ter mnogo njegovih pripomočkov. Najslajše pa je bilo sladkanje z Eminimi medenjaki.

Cvetka Teršek

TRADICIONALNI SLOVENSKI ZAJTRK

»Želimo si še več takšnih zajtrkov«

Učenke in učenci smo nestrpno pričakovali tradicionalni slovenski zajtrk.

V razredu smo pripravili mizice in slovenske dobrote. Povabili smo tudi mlajše in jim razložili o pomenu zajtrka. Nato smo skupaj pozajtrkovali. Naredili smo tudi plakate na temo zajtrk ter zdrava in nezdrav prehrana. Zaželeli smo si več takšnih zajtrkov.

Valentina Gartner

INTERVJU Z INVALIDOM ŠPORTNIKOM

Kdor se rad igra, se rad ima

V življenju nikoli ne veš, kdaj te bo doletelo nekaj, kar ti bo za vedno pustilo posledice. Tako se je pred leti tudi Henriku Planku svet obrnil na glavo. Kljub invalidnosti nikoli ni obupal. Ob obisku v naši šoli je s prijaznimi in spodbudnimi besedami odgovoril na nekaj naših vprašanj.

Ko človek postane invalid, se mu svet na nek način obrne na glavo. Kako ste se soočili s spremembami?

Težko, ampak moraš sprejeti, kar te pač doleti. Če tega ne sprejmeš, potem ni več poti naprej.

Zakaj ste postali invalid? Kaj se je zgodilo? Kako gledate na to?

Skočil sem v reko in si poškodoval hrbtenico ter zdrobil četrto vretence. Ko sem bil zdrav, sem na invalidnost gledal drugače. Ko pa sem se poškodoval, sem začel nanjo gledati spet drugače, zato sem se tudi začel ukvarjati s športom.

Ali ste pred invalidnostjo razmišljali o tem, da se vam lahko zgodi kaj takšnega?

Ali vi razmišljate o tem? Pred tem nisem o tem razmišljal, mogoče je bil kdaj kakšen trenutek, ko sem videl kakšnega invalida in pomislil, da bi to lahko bil sam, drugače pa seveda o tem nisem razmišljal.

Kako se je na vašo invalidnost odzvala okolica – prijatelji, znanci, sorodniki ...?

S tem nisem imel težav. Težave sem imel vmes, ko za mojo invalidnost ni bilo prilagoditev na ulici ... Drugače pa sem se začel ukvarjati s športom, kjer sem tudi imel podporo. Ker sem imel podporo, sem tudi marsikaj naredil v športu. Brez podpore ne gre, tudi moja družina in okolica gledata na invalidnost drugače, kot sta na primer prej, preden sem postal drugačen od drugih.

Vsak človek mora imeti v življenju nek cilj. Pri vas je najbrž to še bolj pomembno. Kaj vas žene naprej?

Moj glavni cilj je seveda, da bi postal čim boljši in dosegel dobre rezultate. Glavni krivec, da nisem obupal, je moja trenutno triletna hči.

Kdaj ste se začeli ukvarjati s športom? S katerim? Ste se morali zaradi invalidnosti pri športu čemu odpovedati?

Navdušila me je atletika, zaradi invalidnosti sem sicer omejen na športe, s katerimi se lahko ukvarjam. S športom sem se začel ukvarjati pred približno štirinajstimi leti, takrat sem začel malo gibati in vse to je danes pripeljalo do profesionalnega treniranja atletike.

Kaj vam pomeni šport? Kaj vam pomenijo športni uspehi? Katere uspehe ste dosegli do zdaj?

Šport je pravzaprav rekreacija. Ko začneš sodelovati na različnih tekmovanjih in delaš za

najboljšo uvrstitev, se ta rekreacija na nek način spremeni v garanje. Vse to kasneje doprinese h kakšni odpovedi, na primer velikokrat sem se že moral odpovedati kakšni rojstnodnevni zabavi, ker mi je zmanjkalo časa. V svoji karieri sem dosegel dva omembe vredna uspeha: drugo mesto v metanju kopja na svetovnem prvenstvu, zaradi sprememb pravil pa sem v zadnjih časih začel metati disk, kjer sem postavil tudi evropski rekord.

Menite, da je v Sloveniji za športno udejstvovanje invalidov ustrezno poskrbljeno?

Rekel bi tako: nekateri se res močno trudijo, a teh je zelo malo. Vsako leto se mi zdi, da je več napredka, a se bo verjetno tisti pravi napredek poznal šele čez nekaj let.

Ste invalidi vključeni v kakšen skupni športni klub ali društvo?

Jaz sem vključen v dve društvi, in sicer v društvo jugozahodne štajerske v Celju in AK Asphalt Šentjur.

Kaj je pomembno pri vključevanju oziroma integriranju invalidov v šport? Čemu je namenjena največja pozornost?

Mislim, da je v Sloveniji premalo reklame, saj marsikateri invalid sploh ne ve, da sploh obstaja kakšno društvo. Tudi v Soči, kjer je center društev invalidov, premalo delajo na oglaševanju. Sam

sem predlagal, da bi naredili velike zaslone, kjer bi se ves čas predvajali različni uspehi invalidov z olimpijskih iger. In s tem bi zagotovo pridobili še kakšnega tekmovalca.

Kaj bi svetovali mladini, kaj bi ji položili na srce kot popotnico za življenje?

Zelo pomembno je, da se gibajo. Več kot se bodo gibali, bolj bodo psihično stabilni, to pa je tudi vse, kar potrebujejo, kajti v življenju se ti zgodijo lepe in manj lepe stvari, ki jih je treba sprejeti.

*Tjaša Ravnikar in Tjaša Gradišnik,
Foto: Tilen Pasarič*

MŠ LAŠKO

Izštekanj

Kaj so izštekanj?

Izštekanj je ime programa za sedmi razred, ki ga v letu 2015/16 v OŠ Primoža Trubarja Laško vodita učiteljici Biljana Jošovc in Brigita Kovač.

O čem se pogovarjamo?

Pogovarjamo se, kako priti oziroma ne priti v skupino, o zasvojenosti s cigareti, z alkoholom in koliko je takšnih oseb. Pri urah se igramo razne igre za razumevanje, se pogovarjamo in rešujemo naloge v delovnih zvezkih.

Tinkara Kramer: Pri urah je zelo zanimivo, saj se zabavamo, veliko pogovarjamo in se ne prepiramo (no, saj se, ampak zaradi igre). Všeč mi je, ker se najprej pogovarjamo. Šele ko imamo vse rešitve v glavah, začnemo reševati delovne zvezke.

Brina Klinar: Pri urah je res zelo zabavno in zanimivo. Ko izvemo, da bomo imeli Izštekanj, se vsi zelo veselimo (tudi zato, ker nam odpade običajna ura). Radi se igramo igrice, ki na koncu izpadejo kot skeči. Veliko se nasmejimo, veliko pa se tudi naučimo. V delovne zvezke zapišemo svoje odgovore. Vsako poglavje se navezuje na nekaj drugega, tako da izvemo čim več o rečeh, ki nas še čakajo v življenju.

Brina Klinar in Tinkara Kramer

Foto: Tilen Pasarič

ZGODOVINA

Stopinje v prazgodovino

V petek, 13. novembra, smo se sedmošolci odpravili v prazgodovino. Razdelili smo se v skupine in cel dan raziskovali življenje pračloveka. Bili smo na različnih delavnicah.

Preizkusili smo se lahko kot prazgodovinski glasbeniki ali kuharji. Nekateri so izdelovali prazgodovinski nakit, vozove, situle iz Vač, jamske poslikave in prazgodovinska naselja. Spet drugi so v knjižnici reševali Megakviz. Ob koncu smo se vsi zbrali v Šmoclu, kjer so nam prazgodovinski kuharji postregli z zeliščnim čajem. Ko smo vsi posedli, smo si ogledali posnetke z vseh delavnic. Nato so nam

prazgodovinski glasbeniki predstavili svojo skladbo. Na koncu smo imeli še kviz, v katerem je sodelovalo nekaj učencev. Tekmovali so v dveh skupinah, na koncu pa so zmagali vsi in dobili nagrade. Po kvizu smo si lahko ogledali izdelke in si postregli z jedmi. Tako se je naš prazgodovinski dan končal, pri naslednji uri zgodovine pa smo pisali test o tej avanturi in vsi dobili dobre ocene.

Brina Klinar

Foto: Neža Kovač

MŠ LAŠKO

Naravoslovni tabor pri Fari na Kočevskem

Letošnji tabor za učence osmega razreda matične šole je trajal od 9. do 13. novembra pri Fari na Kočevskem. Vsi smo z velikimi pričakovanji zjutraj ob osmi uri stopili na avtobus. Ob poti smo videli veliko naravnih zanimivosti, o katerih smo se učili. Pot je trajala približno tri ure. Ob izstopu smo vsi po vrsti odpirali usta od začudenja, kako lepa je pokrajina okoli nas.

Ob prihodu so nam seveda razložili pravila. Odšli smo v svoje sobe in razpakirali do vrha napolnjene kovčke. Nato je sledilo olajšanje za naše trebuhe – kosilo! Po dolgi poti se je prav prileglo. Po kosilu smo imeli malo odmora, nato so sledile dejavnosti. A najprej smo se dobili v eni od učilnic in se razdelili v osem manjših skupin. Določili smo vodje in imena. V teh skupinah smo tudi v naslednjih dneh sodelovali pri dejavnostih.

Prva dejavnost je bil večini najljubši adrenalinski park. Eden tamkajšnjih učiteljev – dom Fara je nad šolo – nam je razložil, kako plezati po parku in katero opremo potrebujemo. Najprej smo se preizkusili v adrenalinskem parku za mlajše in potem še za malo starejše. Bilo je res adrenalinsko, a vseeno nekaj novega in nenavadnega. Poleg adrenalinskega parka smo imeli še lokostrelstvo. Tamkajšnja učiteljica nam je razložila o drži, prijemih in nekaj o zgodovini lokostrelstva. Po tej dejavnosti smo odšli na malico in v svoje sobe. Zvečer smo se odpravili na krajši sprehod in do mestnega lončarja, ki nam je povedal nekaj o svojem delu, pridobivanju gline. Razkazal in opisal nam je svojo razstavo. Minila je prva noč in začelo se je torkovo jutro. Najprej je seveda napočilo naporno bujenje, zatem je sledila telovadba. Minil je tudi prvi zajtrk. Po odmoru smo se peš odpravili čez mejo med Hrvaško in Slovenijo. Čisto za mejo smo obiskali pokrajinski muzej. Bili smo prav presenečeni, ko smo vstopili. Imel je zelo veliko nadstropij in

razstava je bila res obširna. Najprej so nam v pritličju predstavili ribištvo in nekaj tamkajšnjih znamenitih rib. V prvem nadstropju sta bila prikazana gozdarstvo in obdelava lesa v starih časih, ko še ni bilo strojev. V drugem nadstropju so nam oči skoraj padle iz jamic! Videli smo ogromno nagačenih gozdnih oziroma divjih živali. Bilo je kar malo strašljivo, ko smo hodili med gručo nagačenih živali. Takrat smo na stenah videli tudi nekaj zaščitnih in ogroženih. Z navdušenjem smo poslušali vodiča in upali, da bomo videli še več. In naša želja se je izpolnila ... Odšli smo v tretje nadstropje, kjer nam je vodič pokazal nekaj neznansko razburljivega. Stopili smo v veliko sobo z nagačenimi živalmi iz Afrike! Navdušenju ni bilo videti konca. Živali je bilo ogromno – od slona, žirafe, antilop do zeber, krokodilov in še in še! Bili smo kar malce potrti, ko je bilo rečeno, da je ogleda konec. Pred muzejem smo se zbrali in se še enkrat prešteli, nato smo se odpravili proti naši domovini Sloveniji. Celo pot se je šušljalo o muzeju in navdušenju. Prišli smo nazaj v dom Fara, imeli krajši odmor in kosilo.

Zatem je sledilo preživetje v naravi. Najprej smo nabrali nekaj vejic in lesa, potem nas je učitelj podučil o ognju in preživetju. Najprej smo se razdelili na fante in dekleta. Vsak je zgradil svojo osnovo za kres in izkazalo se je, da je ogenj deklet zagorel bolje od ognja fantov ... Nato smo po skupinah sestavili šotor in zakurili še svoj ogenj. Zatem smo se naučili tudi vozlati vrvi in nekaj trikov z njo. Bilo je zapleteno in prsti so se nam kar »vozlali«. A na koncu je izgledalo vsaj približno enako, kot je napravil učitelj. Za konec, ko je naš skupni ogenj skoraj ugasnil, smo si spekli klobasice! Bilo je neznansko okusno! Zaloga je takoj pošla in na koncu smo vsi skupaj pogasili ogenj z vodo iz Kolpe. Spanec se je odlično prilegel.

Sreda zjutraj je potekala kot običajno – zbujanje, telovadba, zajtrk, odmor. Zatem so sledile dejavnosti. Razdelili smo se v dve skupini. Prva je odšla na rafting po reki Kolpi. Oblekli smo se v neoprensko obleko in čevlje ter si nadeli čelade. Vožnja je bila krasna! Ogledovali smo si čisto reko in naravo. Nazaj smo odšli peš, a seveda smo čolne naložili na kombi, ki nas je čakal. Druga skupina je imela na urniku ogled filmčka o medvedih in iskanje sledi, štetje let pri drevesih, reševanje učnih listov in preizkus slepote. Torej zavezali smo si oči in s pomočjo vrvice prehodili določeno pot. To je trajalo celo dopoldne. Ob kosilu sta se obe skupini spet združili. Po kosilu smo imeli odmor, zatem je sledil sprehod do slapa Nežica. Sprehodili smo se tudi mimo tovarne Costella. Prišli smo do slapa Nežica in učitelj nam je razložil legendo o njegovem imenu. Ime je dobil po deklici Nežici, ki je nekega dne peljala dva vola na pašo. A pot je vodila mimo podivjanega slapa – zaradi neurja. Starša sta Nežici naročila, naj pelje vole po drugi poti. A deklica je trmasta, kot je bila, odšla mimo nevarnega slapa in padla vanj. Vaščani so takoj vedeli, kaj se je zgodilo, saj so od Nežice našli pramen svetlih dolgih las in volovsko vprego ...

No, pot nas ni vodila le do slapa Nežica, ampak tudi do njegovega izvira. Tam smo lahko pokusili čisto pitno vodo. Takoj smo okusili razliko. Bila je odlična in čisto naravna. Ko smo se vračali, smo se ustavili tudi pri cerkvi s pokopališčem in celo videli Nežičin grob. Na cerkvi je bil tudi zvon želja. Seveda smo lahko vsi poskusili, a če si želel, da se ti želja izpolni, je zvonec moral zazvoniti samo enkrat. Verjemite, težje je kot se sliši. Vrnili smo se v dom Fara, kjer smo imeli kviz po skupinah. Bilo je napeto in dolgo časa neodločeno. Vedeli smo, da ena skupina pač mora zmagati, a kljub temu je bil večer neznansko zabaven. Za piko na i smo po kvizu odšli pred šolo in opazovali zvezde. Učitelj nam je pokazal nekaj ozvezdij in razložil, kako vemo, katera zvezda je Severnica. Iskali smo tudi vidne planete. Ko smo končali, nam je vsem pokalo v vratu, kar je dokaz, da je opazovanje zvezd nekaj, čemur se ne moreš odpovedati. Z mislimi pri zvezdah smo se odpravili spat. Tudi četrtekovo jutro je bilo enako kot vsak dan. To dopoldne sta se skupini

zamenjali – zdaj je druga skupina odšla na rafting in prva na ogled filmčka ter sprehod v gozd, iskanje sledi ... Skratka povsod je bilo super. Po kosilu in odmoru smo spet imeli lokostrelstvo, dodano pa je bilo plezanje po stenah. Torej spet zabava. Po teh aktivnostih je sledila priprava na prav poseben večer. To je bil zadnji večer in skupine so morale pripraviti svoje točke in jih predstaviti. Na koncu pa ... disko! A najprej smo se seveda morali primerno urediti in se pripraviti. Predstavitvene točke so bile izjemne! Smejali smo se ob šalah, podoživljali dogodke skozi dramske igre in pozorno opazovali razne plesne. A seveda je bilo najbolje, ko se je začela vrteti glasna glasba in ko so začele barvne lučke poplesavati po stropu in steni telovadnice. Tisti večer smo vsi plesali do onemoglosti in se zvečer le zrušili v posteljo ter trdno zaspali. Napočilo je tudi zadnje jutro. Tokrat smo tudi imeli telovadbo in zajtrk, a zatem smo spakirali kovčke in se pripravili na dolgo pot. A sledilo je še nekaj dejavnosti. Te smo morali opraviti za priznanja. Dejavnosti so bile: plezanje po adrenalinskem parku, lokostrelstvo, hokej, košarka in orientacijski tek. Vsi smo stiskali pesti in tekli, kolikor smo lahko. Po teh zadnjih dejavnostih so nam podelili priznanja za najbolj urejeno sobo in za najboljše rezultate. S težavo smo spet stopili na avtobus in se odpeljali nazaj v domači kraj. Celoten teden je bil krasen! Toliko zabave in poučnih dejavnosti smo doživeli! Imeli

smo odlično prebivališče in prišli smo v čudovit kraj. A seveda ne bi bilo pol tako super, če ne bi bilo organizatorjev tega tabora oziroma dejavnosti. Zato bi se v imenu vseh zahvalila tamkajšnjim učiteljem, kuharicam, čistilkam, vodji doma Fara in vaščanom, ki so nas ob večerih prenašali.

Zarja Nemec, foto: Jakob Pirš

FOTOREPORTAŽA

Videli nismo niti enega medveda

PŠ Debro

Naravoslovni tabor v Kranjski Gori

V ponedeljek, 9. novembra, smo učenci PŠ Debro in OŠ Bogojina prispeli v Kranjsko Goro. Takoj zatem smo šli v svoje sobe. Vsi smo komaj čakali, da vidimo, kje bomo preživel teden.

Težki kovčki so nam delali nekaj težav, še posebej tistim, ki so bili v četrtem nadstropju. Pridno smo si uredili postelje, nato pa nestrpno čakali na kosilo, saj so bili naši želodčki že prazni. Po kosilu so sledile dejavnosti. Vsaka skupina je imela drugačno. Nekateri so bili na toplem v učilnicah, kjer so bila predavanja, drugi so hodili po hladni Kranjski Gori in se učili varnega preživljanja v naravi. Najboljši deli dneva so bili večeri od 17. do 19. ure. Takrat smo imeli prostega časa na pretek: pri tem smo se zabavali, počivali, se obiskovali, igrali namizni tenis ali bili v večnamenskem prostoru, podobnem telovadnici. Pred spanjem smo imeli še dejavnosti: nočni sprehod po Kranjski Gori, gledanje Kekca, predstavitev o varnosti v gorah, družabne večere ... Proti koncu smo že vsi napol spali, saj smo bili zelo utrujeni. Najslabši deli dneva so bila jutra. Učiteljica nas je vsakič zbudila ravno takrat, ko smo najbolj trdno spali. Ko smo se uredili, smo hiteli s pospravljanjem, saj so vsak dan ocenjevali sobe. Kasneje smo odšli na različne aktivnosti.

Nordijska hoja je bila zelo naporna, vendar so se nekateri povzpeli tudi na vrh najdaljšega smučišča, medtem ko so se drugi grel na toplem jesenskem soncu. Pri lokostrelstvu niso vsi prav blesteli. Kar nekaj puščic je letelo tudi mimo tarč. Na srečo smo imeli zelo potrpežljivega učitelja Mira. Ves čas nas je zabaval in se velikokrat pošalil. Tudi biologija je bila zanimiva. Ukvarjali smo se s kremenastimi algami, ki smo jih nabrali v jezeru Jasna. Medtem smo občudovali reko Pišnico, ki je bila smaragdno zelene barve. Z učiteljico Majo smo se poučili o odvisnosti, odšli pa smo tudi v Zelence, kjer je bila voda prečudovita.

V četrtek zvečer se je vsaka soba predstavila s svojim programom in bilo je zelo zabavno. V petek smo se s težkim srcem poslovili in z avtobusom odšli iz Kranjske Gore. Midve pa verjameva, da bo še veliko učencev kdaj prišlo v Kranjsko Goro na smučanje ali pa kar tako.

Klara Maček in Nina Zupanc

...

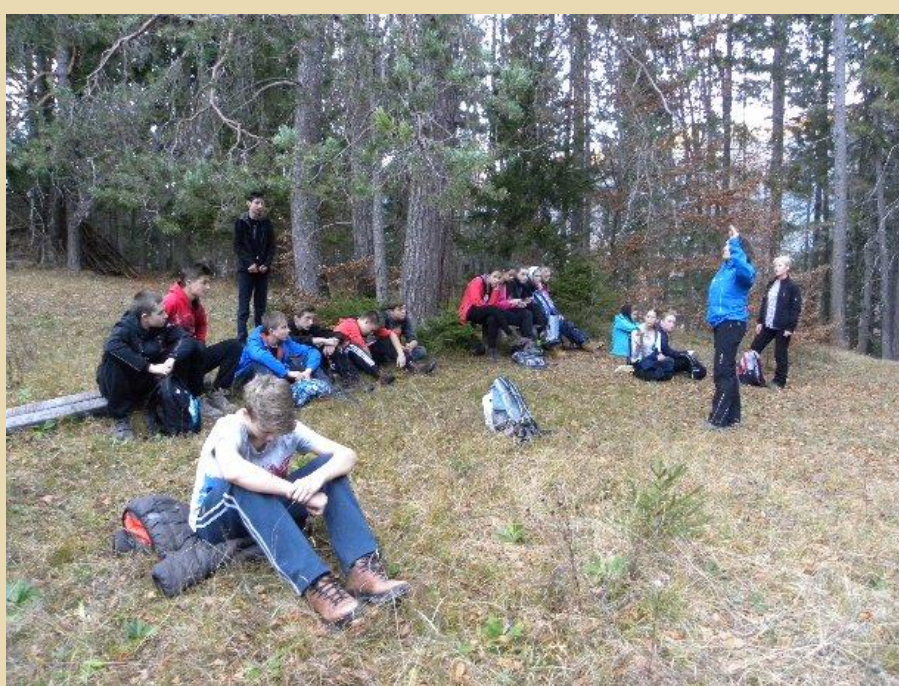
Novembra smo se osmi razredi odpravili v zimsko šolo v naravi. Vsi smo se zelo veselili tega dne. Vožnja je bila kar dolga, saj so bili na avtocesti zastoji. Ko smo prispeli, so nas pričakali zelo prijazni učitelji. Kovčke smo lahko odnesli v sobe in razpakirali, nato nas je čakalo kosilo. Že prvi dan smo imeli dejavnosti. Učiteljici sta nas razdelili v dve skupini. V ČŠOD nismo bili sami, temveč so bili zraven še učenci iz OŠ Bogojina. Po večerji smo vedno imeli nekaj prostega časa, potem smo se zbrali v večnamenskem prostoru, kjer smo imeli predavanja in podobno. Nato smo lahko odšli v sobe, kjer smo se uredili in pripravili na spanje. Učiteljice so nam vedno zaželele lahko noč in pogasile luči. Tudi zjutraj so nas zbudile ob 7 uri. Imeli smo 45 minut časa, da smo se uredili in tudi malo pospravili, potem nas je

čakala jutranja telovadba. Ta je trajala 15 minut. Po telovadbi smo se odpravili na zajtrk, nato pa pospravljati sobe, saj so jih ocenjevali med našim poukom. Imeli smo zelo zanimive dejavnosti, kot so nordijska hoja, orientacijski tek, lokostrelstvo ter raziskovanje reke Pišnice in jezera Jasna. Dejavnosti so trajale po štiri ure, vmes pa smo imeli odmor za malico. V četrtek smo odšli v trgovino po nekaj malenkosti za posladek. Zvečer smo imeli družabni večer na temo Pokaži, kaj znaš. Na odru smo se učenci predstavili s plesi, z recitacijami in dramskimi igrami, ki so bile zelo zabavne. Nato je napočil zadnji dan in s tem tudi odhod nazaj v Laško. Bili smo presenečeni, saj so dnevi tekli zelo hitro in mi smo še želeli ostati. A na žalost to ni bilo mogoče. Vemo pa, da se bomo vedno spominjali teh petih prijetnih dni.

Laura Breznikar

FOTOREPORTAŽA

PLANINCI

Pohod po nekdanjih trških mejah Laškega

Tako kot vsako leto je bil tudi letos 7. novembra že 17. tradicionalni pohod po trških mejah Laškega. Letos se ga je udeležilo več kot štiristo ljudi iz cele Slovenije. To je nekaj več kot običajno, saj je bilo pohodnikom naklonjeno tudi lepo vreme.

Pot: z železniške ali avtobusne postaje greste čez most, dalje mimo hotela Savinja in pri lekarni levo na Orožnov trg. Pot se nadaljuje mimo cerkve sv. Martina. Počasi se vzpenjate pod zahodnim delom Huma na vrhnji del prehoda med Jagočami in Tovstim. Nato prečkate zahodno pobočje Žikovškega brda do ceste, ki pelje na Ojstro, in nadaljujete do vasi Trojno.

Vaščani Trojnega vsako leto bogato pogostijo pohodnike. Spustite se v dolino potoka Lahomnica in pri mostu nad Marija Gradcem pridete do glavne ceste. Pot nadaljujete mimo gostišča Čater in že kmalu prispete nazaj v mesto Laško. Celotno pot lahko prehodite v približno treh urah. Celotna pot je označena z dobro vidnimi barvnimi smerokazi z opisom poti. Pot je dolga 11,2 km.

Nika Novak

PŠ VRH

Lepo je res na svet živet'

V prenovljeni dvorani gasilskega doma na Vrhu so se učenci dvakrat predstavili s prepletom pravljicne zgodbe, plesa in pesmi. Uprizorili so pravljico Medved išče pestunjo in s tem osrečili krajanje ter krvodajalce Vrha, stare nad 70 let. Učenci so bili tudi gostje na koncertu z naslovom Lepo je res na svet živet'. Prepevali so z ljudskimi pevci Šentlenartčani.

Marija Kotar, Klaudija Košenina, foto: Foto Fleš

PŠ VRH

Ogled razstave izdelkov naših učencev v Ljubljani

Ujeli smo še ravno pravšnji topel jesenski dan in se odpravili z vlakom v naše glavno mesto.

Po domačem zajtrku v šoli smo se z avtobusom odpeljali na železniško postajo v Laško. Ogledali smo si muzejsko lokomotivo, ki je razstavljena ob peronu, ter polni pričakovanja čakali, da sporočijo prihod našega vlaka. Na vlaku nam je prijazen kontrolor pustil, da si je vsak lahko sam na svojo vozovnico dal stampiljko z datumom. V Zidanem Mostu smo izstopili iz vlaka in počakali na prav poseben ICS-vlak, ki nam je bil vsem zelo všeč. Z nami je v istem vagonu sedela tudi prijazna gospa, profesorica na eni od ljubljanskih fakultet, ki je prišla posebej pohvalit učence in povedat, kako lepo je naša učenka na vlaku pripovedovala zgodbo, ter nas povprašala o naši podružnični šoli. V Ljubljani smo odšli od železniške postaje po Miklošičevi ulici do Prešernovega trga in si tam ogledali reko Ljubljanico, Tromostovje, tržnico,

kjer je dišalo po mandarinah in bureku, se ustavili pri branjevki, šli čez Zmajski most, si ogledali zemljevid Ljubljane ter opazovali, kako so z lučkami okraševali veliko jelko sredi trga.

Namen našega izleta je bil tudi obisk Pošte Slovenije v središču Ljubljane. Tam so bili namreč razstavljeni izdelki naših štirih učencev. Lansko leto smo sodelovali pri projektu Maske likov naših mitov, kjer smo izdelali maske iz

slovenske mitologije. Lani so bili naši izdelki razstavljeni v pokrajinskem muzeju v Mariboru, letos pa so boljše maske razstavili tudi v Ljubljani. Bili smo zelo ponosni in veseli, da so med izbranimi maskami tudi vse štiri naše. Izlet smo zaključili s posladkom v slaščičarni Cacao in se odpravili nazaj proti domačem mestecu.

Klaudija Košenina

PŠ VRH

Domišljija, ustvarjalnost in naravni materiali

Jesen – letni čas, ki nas navduši s paleto pisanih barv in nam nudi obilo zdravih in užitnih plodov.

Bogastvo in raznolikosti jeseni nam ponujajo tudi veliko ustvarjalnih idej. Tako smo k izvajanju tehničnega dne povabili tudi starše. S skupnimi močmi smo ustvarili unikatne in zanimive izdelke,

ki so krasili našo šolo. Ob nastopu za starejše krajanke in krvodajalce tudi dvorano gasilskega doma na Vrhu nad Laškim. Nekaj izdelkov smo krajanom podarili v spomin.

Marija Kotar

PŠ VRH

Adventni čas je prišel med nas

Poslovili smo se od čudovitih barv narave, s katerimi je jesen tako radodarna. Dnevi postajajo vse bolj hladni, pusti in temačni. Sonce ima manj moči in le redko prodre skozi meglo in nizke oblake. Ob takšnem vzdušju se nas loteva čudna tesnoba, poraja se želja po svetlobi in toploti.

Škrat Lenart je v sodelovanju s PŠ Vrh povabil medse otroke in krajanke, da bi z dobro voljo in s toplino pregnali turobne dni. Na tokratni delavnici smo izdelovali adventne venčke.

Beseda advent izhaja iz latinske besede advenire, kar pomeni dospeti, pomeni tudi prihod pomembne osebe ali dogodka. Če pričakujemo obiskovalca ali pomembno priložnost, ki se

približuje, se ponavadi želimo na to pripraviti. Advent je torej bolj čas priprav kot čas praznovanj.

Adventni venci vse bolj pogosto krasijo tudi naše slovenske domove. Štiri adventne nedelje, štiri svečke na adventnem vencu. Vsak teden prižgemo eno svečo. Več svetlobe pomeni večjo bližino praznika.

*Jasna Lapornik
Foto: Klaudija Košenina*

NIS

Medse povabili upokojeno učiteljico

V petek, 27. novembra, smo učenke, učenci in učiteljice izdelovali adventne venčke in praznično dekoracijo. Medse smo povabili tudi upokojeno specialno pedagoginjo gospo Stanko Damjanovič, ki nam je s svojim prihodom polepšala dan. Ugotovili smo, da so nekateri že zelo spretni pri spletnju venčkov in oblikovanju dekoracije. Za zaključek smo se fotografirali v spomin na še en lep ustvarjalen dan.

Valentina Gartner

BRIHTNE GLAVCE

Kraj, v katerem so bili osmošolci ...

1. Kaj se lahko zgodi meseca novembra?

- A) Zorijo češnje.
- F) Lahko zapade prvi sneg.
- C) Jabolka začnejo zoreti.

2. Pregovor za mesec november je:

- B) Ena lastovka še ne prinese pomladi.
- O) April sedemkrat na dan podi kmete s poljan.
- A) Če hrast listje obdrži, bo mraz vse zimske dni.

3. Glavno mesto Nemčije je ...

- R) Berlin.
- P) Dunaj.
- Š) Trst.

4. Katera žival gre samo enkrat na led?

- E) Krava.
- A) Osel.
- V) Koza.

5. Kako se je včasih imenovala Ljubljana?

- O) Emona.
- L) Celeia.
- C) Petovio.

6. Kako se imenuje samica konja?

- E) Kozliček.
- B) Kobila.
- Z) Žrebička.

7. Katero žival najdemo v Avstraliji?

- C) Pando.
- K) Kenguruja.
- V) Medveda.

8. Kaj je Jupiter?

- O) Planet v našem osončju.
- U) Kozarec.
- V) Posoda.

9. Kaj pri svojem delu potrebuje novinar?

- N) Lopato.
- T) Lepilo.
- L) Mikrofon.

10. Zemlja je po velikosti kateri planet?

- P) 3.
- M) 5.
- Č) 1.

11. Kako imenujemo uslužbenca muzeja?

- F) Arheolog.
- I) Kustos.
- B) Kuhar.

